tulnud wilja seest wälja. Sant kah-
kund ja ütlend: „Uih! Jumaleke! —
Na pea kui ta selle sõna ütlend — olnud
teised kõik kadunud ja sant üksi oma
wana sandi põlwe sees jälle teise pere
aitas luku taga. — Hommiku tulnud
pere naine aita — ja kahkudes näinud, et
nende wa tulaw kerja ja sant aitas! —
Naene jooksnud tua juurde hüüdnud
kõik teised pere rahwas seda himet wa-
tama! — Nüüd tahtnud nad teda kinni
wüa, et ta wist kusagilt aita puges
ja sealt midagi warastada tahtis. —
Sant palunud nüüd Jumala keeli rah-
wa käest armu, ja jutustanud neile, et
kudas temal see õnnetus juhtus, et sua
aita luka taga tulnud. Wümaks ometegi
lasknud ta lahti ja jäänud ta juttu

./.

uskuma, Nüüd nad saanud alles selgeste
teada, et teise perel „nõia patt" kaldes
wõi lõukas olla — sest ennegi nad olla mi-
dagist neist pere rahwastest kuulnud — aga
nüüd olnud kindel teadus neil. —

II. jutt. —

Kolm poega. —

Ühel isal olnud kolm poega, kaks olnud
tublid pojad — aga kolmas olnd tot-
ter. Kui isa surnud käsknud ta oma
poegadel kõigil oma haua peal pa-
luda oõsel üks paar tundi. —
Kaks poega ütlend kohe peale isa sur-
ma: „Kas süs me weel läheme selle hau-
a peale paluma, mis surnud on surn-
nud mine surnud weel auustama. —
Mis me sest weel suame. — Ja poll
kumbgi läinud. —

./.